

SUZANNE KELMAN

ULTIMA ZI LA PARIS

TRADUCERE DE DORINA TĂȚĂRAN

CORINT
FICTION

ANGLIA, VARA ANULUI 2010

Esther

Esther se chinuia să pregătească cina copiilor, când i-a sunat telefonul. A răspuns pe un ton aspru, mai tăios decât ar fi vrut, sprijinind telefonul între umăr și ureche și încercând în același timp să paseze cartofii în cratiță.

— Taie-i! a scâncit fiul ei, Henry, uitându-se la farfuria lui. Nu pot să îi mănânc așa.

Și-a apropiat capul de al lui, acoperind receptorul cu mâna.

— Imediat.

Henry, care nu prea înțelegea conceptul de timp, a mormăit nemulțumit și și-a încrucișat brațele.

— Taie-i acum! a insistat el.

Ea a ridicat sprâncenele în semn de avertisment.

— Într-un minut, a mârâit, continuând să paseze.

Luase cartofii de pe foc prea devreme, și acum îi puneau mușchii la lucru.

Vocea de la celălalt capăt părea să simtă tensiunea și vorbea ezitant.

— Sunteți doamna Harrington? Sunteți doamna Esther Harrington?

Ea și-a ținut respirația; încă o durea, chiar și după trei ani.

— Am fost, a răspuns ea laconic. Sunt divorțată. Mi-am luat înapoi numele de fată. Acum mă cheamă Esther Walker.

L-a văzut pe Henry cu coada ochiului. Își strânsese pumnii mici pe masă. Era gata să izbucnească într-o criză de nervi, în timp ce fratele lui îl privea încruntat. Drept răspuns, a oftat, punând oala cu cartofi înapoi pe aragaz și ducându-se la farfuria lui, apoi a început să-i taie cârnații, în timp ce el își ștergea lacrimile de furie de pe față cu dosul pumnului dolofan și roz. Daniel, fratele lui mai mare cu doi ani, îl privea cu dispreț.

— O să rămână un bebeluș dacă o să tot faci asta pentru el.

— Nu sunt bebeluș, am șapte ani! a răbufnit Henry.

Preocupată să-și stăpânească frustrarea, Esther i-a ignorat, devenind conștientă că auzea pe altcineva vorbind. Și-a dat seama cu surprindere că telefonul încă îi era lipit de ureche. Probabil era un apel de vânzări; nimeni nu îi spusese pe numele de căsătorie decât dacă voia bani. Se pregătea să închidă, dar persoana de la celălalt capăt a continuat:

— Mă numesc Édouard Dupont. Sunt dealer de artă și vă sun din Paris. Am de discutat cu dumneavoastră ceva delicat. Am ales un moment potrivit?

Vocea era blândă și cu un accent pronunțat, iar ea și l-a imaginat pe Peter Sellers într-unul dintre filmele *Pantera Roz*.

— Mai bun de atât nu se poate, a răspuns, obosită, în timp ce lua încă o oală.

Întorcându-se la masă, l-a ignorat pe Henry, care scotea dezgustat cocoloașe din piureul de cartofi și le arunca într-un morman în mijlocul mesei.

Vocea a continuat:

— Avem aici, la Paris, ceva despre care credem că a aparținut unei anume Brigitte Goldstein și încercăm să dăm de fiica ei, Sophie Walker. Am găsit-o într-un azil de bătrâni, iar ei ne-au dat numărul dumneavoastră.

Esther s-a oprit din amestecat legumele, ținând în aer spumiera plină de mazăre lucioasă.

— Sophie Walker este mama mea; Goldstein era numele ei de fată, a răspuns ea cu prudență.

Evident, nu era vorba de un apel de vânzări.

— A plecat din Paris când era mică, în timpul războiului.

Chipul mamei sale i-a apărut brusc în minte, cu toată durerea pe care o vedea pe el de fiecare dată când cineva pomenea Parisul. Felul cum, înainte de demență, gura lui Sophie se strângea a regret, ochii ei umplându-se de lacrimi de suferință, deoarece încă îi era dor de propria mamă. Nu îi vorbise niciodată lui Esther despre viața ei de dinaintea plecării din Franța, nici despre moartea mamei sale. De fiecare dată când cineva o întreba despre trecutul ei, Sophie doar clătina energic din cap, închizând ochii strâns și murmurând câte un *horrible*, unul dintre puținele momente în care revenea la limba ei maternă.

— Brigitte a fost bunica mea, a continuat Esther.

Spunând asta, i s-a pus un nod în gât. Doar gândul la bunica pe care nu o va cunoaște niciodată...

A ieșit din bucătărie și s-a dus pe hol, să se concentreze. Esther și-a dat seama că mai are vreo două minute până când Henry avea să se dezlănțuie din nou într-una dintre izbucnirile lui de la cină. Vocea de la celălalt capăt a devenit stânjenită și s-a stins ușor, pe măsură ce zarva din bucătărie creștea. Străduindu-se să deslușească fiecare cuvânt,

Esther a ieșit pe ușa din față și a rămas în prag. Un fior i-a străbătut trupul când a simțit aerul rece; trebuia doar să se concentreze pe cuvintele lui.

Gura i s-a strâns când a trecut în defensivă. Nu voia ca mama ei să se supere. Era atât de fragilă acum.

— Ce legătură are?

Iritarea era evidentă în tonul ei.

Vocea de la celălalt capăt nu părea deloc tulburată.

— Cineva a renovat o casă aici, în Paris, și a găsit ceva despre care credem că îi aparține. Ați fi dispusă să veniți să vedeți?

— Cum adică să vin să văd? a răspuns Esther, uluită. Să vin la Paris?

La fel de bine putea să-i spună să vină pe Lună. Avea o slujbă cu normă întreagă, doi copii și era mamă singură, cu un fost soț care nu era bun de nimic. Dacă ar fi vrut să meargă la Paris, ar fi plecat cu mult timp în urmă. Și cu cineva atrăgător și chipeș.

Vocea vorbea din nou:

— E o situație foarte delicată, greu de descris la telefon. Așa că ar fi mai bine să veniți aici.

— Nu puteți pune pe cineva să-mi aducă lucrul respectiv? a întrebat ea, oftând a frustrare, gândul unui weekend cu cineva sexy la Paris acaparându-i gândurile, asta până când reveni brusc cu picioarele pe pământ, aducându-și aminte care era, de fapt, realitatea.

— Nu, mă tem că este imposibil.

Ca pentru a sublinia acest lucru, din interiorul casei s-a auzit un țipăt îngrozitor, mai degrabă teatral decât provocat de o urgență reală, însă vocea de la celălalt capăt a simțit tensiunea.

— De ce nu mă sunați din nou după ce analizați mai bine propunerea? Vă asigur că va merita efortul.

A închis, iar ea a rămas în picioare, privind felinarul galben care tocmai se aprinsese pe strada liniștită din micul sat din Cotswold, unde locuia. O vecină care își plimba câinele i-a făcut cu mâna și i-a zâmbit, prefăcându-se că e normal să stai pe trepte cu o mână pe telefon, un prosop de bucătărie pe umăr și o oală cu piure de cartofi plin de cicoale în cealaltă.

Câteva ore mai târziu, după ce băieții se culcaseră, s-a gândit din nou la telefonul primit. S-a gândit la trecutul trist al familiei sale. Bunica ei fusese evreică și locuise la Paris, fiind ucisă în timpul Holocaustului. Intrând în dormitorul ei, Esther a scos cutia pe care o ținea în partea de sus a și-fonierului și s-a așezat cu ea pe pat. A scotocit prin ea până când a găsit ce căuta, singura fotografie pe care o avea cu bunica ei.

Fotografia fusese făcută în fața unei clădiri impunătoare din piatră, cu coloane frumoase, care o încadrau pe tânără. Purta o fustă în formă de A închisă la culoare și o bluză vaporosă de culoare deschisă. Era de înălțime medie, probabil peste un metru șaizeci, dar avea o privire hotărâtă și un păr negru, bogat. Alături de ea era o altă femeie, mai înaltă și elegantă, cu părul deschis la culoare strâns într-un coc îngrijit. Brațul îi era pus peste umărul bunicii ei, sugerând prietenia dintre ele. Pe spatele fotografiei, cu un scris care nu-i era familiar, era mâzgălit „Brigitte Goldstein” și, cu toate că era evident care dintre cele două era bunica ei, având în vedere că avea aceeași formă a feței ca Esther și ochii lui Daniel, nu avea nicio idee cine să fi fost cealaltă femeie.

O întrebase odată pe mama ei, însă aceasta se mulțumise doar să scuture din cap, fără să poată sau fără să vrea să-și amintească. Așadar, data și anul fotografiei rămâneau un mister. În timp ce se uita la femeia din poză, a cărei expresie hotărâtă o vedea atât de des la fiul ei, a încercat să-și imagineze cum trebuie să fi fost să ducă o viață normală, apoi să fie ridicată și, cel mai probabil, ucisă de naziști. Moartea ei fusese rapidă? Sau suferise? Esther aflase tot ce știa de pe internet, cu câțiva ani în urmă: data morții bunicii ei la Paris. Gândul ăsta a făcut-o să se înfioare. Familia ei aflase că toate lucrurile ei personale dispăruseră. Răscolite și apoi luate de germani. Așadar, ce putea fi acolo care să-i aparțină? Trecând cu degetul peste silueta micuță, a simțit brusc o dorință copleșitoare de a afla ce era obiectul acela; totuși, ideea părea imposibilă.

O IUBIRE DINCOLO DE MOARTE, UN TABLOU ȘI DOUĂ FEMEI CURAJOASE

Paris, 1940. Pretutindeni, familiile evreilor sunt smulse din paturile lor în toiul nopții. Și, de când soțul i-a fost împușcat cu sânge-rece, Brigitte Goldstein știe că pericolul le pândește pe ea și pe fiica ei, Sophie.

Dar, înainte de a fugi din Paris, Brigitte trebuie să găsească tabloul furat de naziști al iubitului ei soț. Speră cu disperare că, dacă va salva pânza de la distrugere, o parte din dragostea lor va trăi veșnic. Și poate că, într-o zi, fiica ei va descoperi moștenirea tatălui său...

De aceea se angajează, sub o identitate falsă, la Luvru, unde o întâlnește pe Isabelle Valette, care îi mărturisește că face parte din Rezistență. Astfel începe povestea a două femei curajoase și a unui secret ce le va lega pentru totdeauna.

Romanul perfect pentru fanii autoarelor Kristin Hannah sau Fiona Valpy.

„Captivantă... Răsturnări de situație neașteptate,
care m-au ținut cu sufletul la gură.”

annasbook.nook

„Creează dependență... Mă gândesc la ea neîncetat.
M-a prins și nu-mi mai dă drumul.”

Recenzie Goodreads

„*Ultima zi la Paris* este o poveste tulburătoare despre salvarea artei
și a talentului artistic al unei națiuni, mai ales în vremuri de cumpănă.

Romanul este inspirat din fapte și personaje reale din timpul
celui de-Al Doilea Război Mondial.”

Recenzie Amazon

„Suzanne Kelman este autoarea mea preferată când vine vorba de a aduce
la viață nu doar povestea, ci și personajele. Te simți atât de cufundat în acțiune,
încât ai senzația că ești chiar acolo. O carte superb scrisă,
care m-a captivat de la început până la sfârșit.”

Recenzie Amazon